

Dues imatges de joves escalencs jugant a tennis taula en el casal parroquial de l'antic convent de Ca les Monges, a les darreries de la dècada de 1940. Fotografies cedides pels germans Josep i Lluís Vilabrú i Ballester.

EL TENNIS TAULA A L'ESCALA

HISTÒRIA DEL CLUB⁵. ELS ORÍGENS DEL TENNIS TAULA A L'ESCALA

Durant els anys 40 del segle passat, es practicà ping-pong o tennis de taula a la casa que l'escalenc Francisco Quintana, conegut per en Xicu Sec, tenia al carrer Sant Pere, immoble que, alhora, servia als baptistes com a espai de culte clandestí de postguerra⁶. *“Es practicava amb pales de tipus artesanal i sobre dues taules de la família ajuntades per a l'ocasió i sense xarxa. (...) En aquella època també jugàvem a casa de Rafel Callol “Pinxo”, davant de Pequín, en una taula improvisada; hi destacaven els fills Joan i Marcel Callol, David Quintana, Jordi Cortal i també qui ara parla. A les esglésies baptistes d'arreu sempre ha estat una tradició jugar a ping-pong”⁷.*

Posteriorment, el tennis taula va arrelar a l'Escala cap al final de la dècada dels 40 (aproximadament els anys 1948 i 1949), quan es va iniciar aquesta activitat en un casal parroquial a l'antic convent de les Germanes Clarisses, conegut com a Ca les Monges, edifici ubicat entre els carrers de la Torre, Migdia i avinguda Ave Maria, i avui enderrocat i transformat en aparcament municipal. Es tractava d'una activitat tan nova pels escalencs que, amb només tres taules disponibles per a jugar, el casal s'omplia i, fins i tot, hi havia cues⁸. Tot i això, quan es feien partits no oficials contra equips de fora, aquests es jugaven a la sala del cafè de Can Panxo (a la Platja) o al primer pis del cafè de Pequín (al carrer del Port). Malauradament, un parell d'anys després, els practicants de l'esport van haver d'abandonar les instal·lacions de joc i el

tennis taula es va deixar de practicar temporalment a l'Escala. Entre les acaballes dels anys 50 i l'inici dels anys 60 del segle XX, es recuperà el tennis taula a l'església baptista situada al carrer de Gràcia (encara avui existent). A mitjan dels anys 60 alguns joves que practicaven l'esport van participar en campionats de Catalunya (jugant a Girona, Terrassa, Sabadell, Barceloneta...) organitzats per la comunitat baptista de Catalunya⁹. *“Al temple baptista del carrer de Gràcia, als anys 60, teníem una taula reglamentària als baixos, feta pel fuster Albertí, i també pales de veritat”¹⁰.*

“Devia ser el 1961 o 1962 quan, un dia, va entrar a la meua fusteria, de l'ara carrer del Port, un nen anglès d'uns 10 anys que estava hostatjat amb els seus pares a la fonda de Ca la Neus, situada davant per davant. Portava a la mà una pala de ping-pong trencada i ens va demanar si li podíem fer una com aquella. Amb molt de gust li'n vam fer una d'igual seguint el model i va marxar la mar de content. Com un acte reflex, els mateixos treballadors de casa se'n van fer una per a ells. Aviat va córrer la veu i els treballadors i algú que ho havia sabut van improvisar una taula a la fusteria amb un tauler gruixut recobert de 'fòrmica'. A partir de llavors, cada dia en tancar la fusteria, com una febre encomanadissa, venia cada vegada més gent a jugar fins ben entrada la nit. I també durant el cap de setmana”¹¹.

L'anterior testimoni d'en Josep M. Albertí és clau i ho explica clarament: junt a la pràctica a l'església baptista, aquell nen anglès fou el detonant per a reviu fortament, a l'Escala, un esport que no s'ha aturat fins als nostres dies. La fusteria d'en Josep M. Albertí, ubicada al número 5 del carrer del Port, era el punt de trobada i d'entrenament, però, aproximadament entre 1965 i l'inici de 1966, els jugadors no en feien prou amb els horaris disponibles i, per això, també aprofitaven

5. Informació de l'apartat estreta de: VILABRÚ, Lluís, “Les arrels del ping-pong a l'Escala”, a *Tennis de taula: 25 anys com a club federat*, CER, Impremta Galí - Figueres, 1992, pàgs. 11-17, i VILABRÚ, Josep, Curiositats i anècdotes, a *Tennis taula...*, pàgs. 21-25.

6. Segons informació explicada per Josep Bruguera i Callol i Joan Garcia i Andreu i facilitada per Lluís Colomeda.

7. Ídem.

8. Com que hi havia tanta gent jugant, van adoptar com a sistema de joc el Rei de la Pista. D'aquesta manera, qui guanyava, restava a la taula fins a perdre i, qui perdia, marxava a fer cua.

9. Segons informació facilitada per Lluís Colomeda i Sastre.

10. Segons informació explicada per Josep Bruguera i Callol i Joan Garcia i Andreu i facilitada per Lluís Colomeda.

11. Segons informació explicada per Josep M. Albertí i Costa i facilitada per Lluís Colomeda.